

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 20375/2555

พนักงานอัยการจังหวัดฉะเชิงเทรา โจทก์ นายวิรัตน์ ดั่งประเสริฐ กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 82, ป.อ. มาตรา 80, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 288, ป.อ. มาตรา 371, ป.อ. มาตรา 295, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 56, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30, พ.ร.บ.อาวุธปืน มาตรา 72 ทวิ, ป.อ. มาตรา 90, ป.วิ.อ. มาตรา 212

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยที่ 1 ใช้ปืนซึ่งเป็นอาวุธที่มีอำนาจร้ายแรงยิงผู้เสียหาย ขณะที่ผู้เสียหายกอดรัดอยู่กับจำเลยที่ 2 แม้กระสุนปืนจะเฉียดศีรษะของผู้เสียหายไปเป็นเหตุให้มีเพียงบาดแผลฉีกขาดที่ศีรษะได้รับบาดเจ็บเท่านั้นก็ตาม ก็ถือได้ว่าเป็นการยิงโดยมีเจตนาฆ่าผู้เสียหายและจำเลยได้กระทำไปตลอดครบองค์ประกอบของความผิดฐานพยายามฆ่าแล้ว แม้ข้อเท็จจริงจะได้ความว่า เมื่อผู้เสียหายหนีไปอยู่หลังกระต๊อบ จำเลยที่ 2 ไปลากผู้เสียหายออกมาแล้ว จำเลยที่ 1 จะยับยั้งไม่ใช้อาวุธปืนยิงผู้เสียหายต่อไปจนถึงแก่ความตาย จำเลยที่ 1 ก็ยังต้องรับโทษสำหรับความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่นที่ได้กระทำไปแล้ว กรณีหาใช่การกระทำความผิดของจำเลยที่ 1 เป็นการยับยั้งเสียเองไม่กระทำให้ตลอดหรือจำเลยที่ 1 กลับใจแก้ไขไม่ให้เกิดการกระทำนั้นบรรลุลผลอันจะทำให้จำเลยที่ 1 ไม่ต้องรับโทษสำหรับการกระทำความผิดนั้น ตาม ป.อ. มาตรา 82

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 80, 83, 91, 288, 371 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 7, 8 ทวิ, 72, 72 ทวิ จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 295 ประกอบมาตรา 83 จำคุกคนละ 3 เดือน และปรับคนละ 3,000 บาท จำเลยทั้งสองนำสืบเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 หนึ่งในสาม คงจำคุกคนละ 2 เดือน และปรับคนละ 2,000 บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนดคนละ 1 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 ข้อหาอื่นในท้าย โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ประกอบมาตรา 80, 82, 83 ไม่ต้องรับโทษฐานร่วมกันพยายามฆ่า ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 82 คงลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 295 ประกอบมาตรา 83 และมีความผิดตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 7, 72 วรรคสาม, 8 ทวิ วรรคหนึ่ง, 72 ทวิ วรรคสอง และประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 ประกอบมาตรา 83 ด้วย เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานร่วมกันมีอาวุธปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุกคนละ 1 ปี ฐานร่วมกันพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน และทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและโดยไม่มีเหตุสมควร เป็นการกระทำความผิดเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน มาตรา 72 ทวิ วรรคสอง ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา

90 จำคุกคนละ 1 ปี เมื่อรวมกับโทษจำคุกฐานร่วมกันทำร้ายร่างกายตามคำพิพากษาของศาลชั้นต้นแล้ว เป็นจำคุกคนละ 2 ปี 3 เดือน ไม่ปรับและไม่รอกการลงโทษ นอกจากนี้ก็ทำให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยทั้งสองฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงในเบื้องต้นรับฟังเป็นยุติว่า ตามวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุในฟ้อง จำเลยทั้งสองร่วมกันชกต่อยผู้เสียหายจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กาย มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยทั้งสองว่า จำเลยทั้งสองร่วมกันมีอาวุธปืนที่เป็นของผู้อื่นซึ่งได้รับอนุญาตให้มีและใช้ไว้ในครอบครองโดยจำเลยทั้งสองไม่ได้รับใบอนุญาต ร่วมกันพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน และทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาต และโดยไม่มีเหตุสมควร และร่วมกันพยายามฆ่าผู้เสียหายแต่ยับยั้งเสียเองไม่กระทำการให้ตลอด ดังที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษาหรือไม่ เห็นว่า แม้ขณะเกิดเหตุจะเป็นเวลากลางคืน แต่ก็ได้รับความจากพยานปากผู้เสียหายว่า บริเวณที่เกิดเหตุมีไฟฟ้าเปิดส่องสว่างอยู่ในกระต้อบ 1 ดวง ในครัวซึ่งอยู่ติดกับกระต้อบ 1 ดวง และที่บ่อปลาอีก 1 ดวง ซึ่งผู้เสียหายอ้างว่ามีแสงสว่างสามารถมองเห็นกันได้ชัดเจน นอกจากนี้ยังได้รับความจากพันตำรวจโทมาโนช พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอบ้านโพธิ์ เบิกความตอบทนายจำเลยทั้งสองถามค้านว่า ในวันที่เกิดเหตุมีแสงสว่างจากหลอดไฟภายในกระต้อบและหลอดไฟที่เสาไฟฟ้าต้นที่ปรากฏอยู่ในภาพถ่าย ซึ่งระบุในแผนที่สังเขปแสดงสถานที่เกิดเหตุว่า ที่เสาไฟฟ้ามีหลอดไฟฟ้าขนาด 60 วัตต์ เปิดสว่างอยู่ และเมื่อดูจากภาพถ่ายแล้วจะเห็นได้ว่า เสาไฟฟ้าอยู่ใกล้กันกับที่เกิดเหตุ ทั้งที่เกิดเหตุก็เป็นบริเวณที่โล่งเตียนไม่มีอะไรบัง ประกอบกับผู้เสียหายมีโอกาสดูเห็นจำเลยที่ 1 ถืออาวุธปืนอยู่ในมือถึง 2 ครั้ง โดยครั้งแรกเห็นในขณะที่จำเลยที่ 1 ลงจากรถและเดินเข้ามาหยุดอยู่ห่างจากผู้เสียหายประมาณ 10 เมตร และเห็นอีกครั้งหนึ่งเมื่อผู้เสียหายวิ่งไปหลบด้านหลังกระต้อบ และจำเลยทั้งสองวิ่งตามไปทันโดยเห็นจำเลยที่ 1 ยืนถืออาวุธปืนอยู่ห่างจากผู้เสียหายเพียง 2 เมตร ทั้งผู้เสียหายยังได้มีโอกาสพูดจาโต้ตอบกับจำเลยที่ 1 ในขณะนั้นด้วย แสดงว่าผู้เสียหายมีโอกาสดูเห็นจำเลยที่ 1 ยืนถืออาวุธปืนอยู่ในระยะใกล้กันเป็นเวลานานพอสมควร น่าเชื่อว่าผู้เสียหายสามารถมองเห็นจำเลยที่ 1 ถืออาวุธปืนได้ชัดเจนจนถึงขนาดรู้ได้ว่าเป็นอาวุธปืนชนิดลูกม่สีดำ อีกทั้งภายหลังเกิดเหตุ เมื่อผู้เสียหายไปขอความช่วยเหลือจากนายวิเชษฐ ผู้เสียหายก็บอกนายวิเชษฐทันทีว่าถูกจำเลยที่ 1 ยิงได้รับบาดเจ็บ และภายหลังจากออกจากโรงพยาบาล เมื่อผู้เสียหายไปแจ้งความและได้พบกับพนักงานสอบสวนผู้เสียหายก็แจ้งต่อพนักงานสอบสวนว่าถูกจำเลยที่ 1 ใช้อาวุธปืนยิง โดยโจทก์มีนายวิเชษฐและพันตำรวจโทมาโนช พนักงานสอบสวนมาเบิกความสนับสนุนว่าผู้เสียหายได้แจ้งแก่ตนเช่นนั้นจริง สำหรับมูลเหตุที่ทำให้เกิดเหตุการณ์ได้ความจากคำเบิกความของผู้เสียหายว่า ก่อนหน้าเกิดเหตุมีชาวบ้านพูดกันว่านายพะนอกับภรรยาของจำเลยที่ 1 คบกันอย่างซู้สาว ซึ่งข้อมูลดังกล่าวจำเลยที่ 2 เองก็เคยให้การในชั้นสอบสวนว่า เหตุที่ไปหานายพะนอในคืนเกิดเหตุเนื่องจากมารดาไม่อยู่ สงสัยว่าจะไปกับนายพะนอจึงยอมเป็นเหตุผลที่แท้จริงว่าที่จำเลยทั้งสองเดินทางไปยังที่เกิดเหตุก็เพื่อตรวจสอบว่า ภรรยาของจำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นมารดาของจำเลยที่ 2 อยู่กับนายพะนอตามที่ชาวบ้านลือกันจริงหรือไม่ และเป็นเหตุผลที่ทำให้เชื่อว่าจำเลยที่ 1 จะต้องพาอาวุธปืนติดตัวไปโดยเจตนาที่จะใช้อาวุธปืนทำร้ายนายพะนอ หากพบว่าอยู่กับนางวรรณภาเป็นแน่ หาใช่จำเลยทั้งสองไปหานายพะนอเพื่อจะสอบถามว่า นางวรรณภาเป็นหนีนายพะนออยู่เป็นเงินเท่าใดดังที่จำเลยทั้งสองเบิกความไม่ แต่เมื่อไปถามหาไม่พบนายพะนอจำเลยทั้งสองกลับไปมีเรื่องทะเลาะวิวาทกับผู้เสียหาย จำเลยที่ 1 จึงใช้อาวุธปืนยิงผู้เสียหาย พยานหลักฐานของโจทก์มีน้ำหนักแน่นหนาฟังได้ว่า จำเลยที่ 1 ใช้อาวุธปืนยิงผู้เสียหายจริง ที่จำเลยทั้งสองฎีกา

ทำนองว่า หากจำเลยใช้อาวุธปืนยิงผู้เสียหายในขณะที่ผู้เสียหายล้มลงกับพื้นและกระสุนปืนเฉี่ยวผู้เสียหายจริง กระสุนปืนย่อมตกอยู่ในที่เกิดเหตุ แต่พนักงานสอบสวนกลับไม่พบปลอกกระสุนปืนหรือหัวกระสุนปืนตกอยู่ในที่เกิดเหตุ นั้น ในข้อนี้เมื่อได้ความว่าอาวุธปืนที่จำเลยที่ 1 ใช้ยิงเป็นอาวุธปืนลูกโม่ซึ่งโดยปกติเมื่อยิงแล้วปลอกกระสุนย่อมจะไม่สลัดออกจากตัวปืน สำหรับหัวกระสุนปืนที่ยิงเฉี่ยวผู้เสียหายไปนั้น หากดูจากภาพถ่ายสถานที่เกิดเหตุ แล้วก็่าเชื่อว่าหัวกระสุนปืนน่าจะตกลงไปในบ่อปลาที่เห็นอยู่ในภาพถ่ายแล้วจึงทำให้ตรวจไม่พบหัวกระสุนปืน ที่จำเลยทั้งสองฎีกาว่า ตามผลการตรวจชันสูตรบาดแผลของแพทย์ระบุว่า บาดแผลของผู้เสียหายเป็นบาดแผลถูกของแข็งมีคม เป็นแผลฉีกขาดขอบเรียบบริเวณศีรษะขนาด 3 คูณ 0.5 เซนติเมตร แต่กลับได้ความจากคำเบิกความของนายแพทย์นิติเวช ที่ตอบทนายจำเลยทั้งสองถามค้านว่า บาดแผลที่เกิดจากกระสุนปืนยังจะมีลักษณะขอบไม่เรียบ ในข้อนี้ก็ไ้ความจากผู้เสียหายเบิกความตอบทนายจำเลยทั้งสองถามค้านว่า ในวันเกิดเหตุพยาบาลเป็นคนตรวจบาดแผลและเย็บแผลให้ ในวันดังกล่าวผู้เสียหายไม่ได้พบแพทย์ ทั้งยังได้เบิกความยืนยันข้อเท็จจริงในขณะตอบโจทก์ถามถึงอีกครั้งหนึ่งด้วย จึงมีเหตุให้น่าเชื่อว่าแพทย์น่าจะเขียนรายงานผลการตรวจจากรายงานที่พยาบาลได้บันทึกการรักษาไว้ โดยแพทย์ไม่ได้เห็นบาดแผลด้วยตนเอง กรณีนี้จึงอาจจะเกิดจากการผิดพลาดขึ้นโดยง่าย จึงไม่ถือเป็นพยานหลักฐานโจทก์ต้องเสียไป ตามพฤติการณ์ที่จำเลยที่ 1 ใช้ปืนซึ่งเป็นอาวุธที่มีอำนาจร้ายแรงยิงผู้เสียหายขณะที่ผู้เสียหายกอดรัดอยู่กับจำเลยที่ 2 แม้กระสุนปืนจะเฉี่ยวศีรษะของผู้เสียหายไปเป็นเหตุให้มีเพียงบาดแผลฉีกขาดที่ศีรษะได้รับบาดเจ็บเท่านั้นก็ตาม ก็ถือได้ว่าเป็นการยิงโดยมีเจตนาฆ่าผู้เสียหายและจำเลยได้กระทำให้ตลอดครบองค์ประกอบของความผิดฐานพยายามฆ่าแล้ว แม้ข้อเท็จจริงจะได้ความว่าเมื่อจำเลยที่ 2 ลากผู้เสียหายออกมาจากหลังกระต๊อบแล้ว จำเลยที่ 1 จะยับยั้งไม่ใช้อาวุธปืนยิงผู้เสียหายต่อไปจนถึงแก่ความตาย จำเลยที่ 1 ก็ยังต้องรับโทษสำหรับความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่นที่ได้กระทำให้ไปแล้ว กรณีหาใช่การกระทำความผิดของจำเลยที่ 1 เป็นการยับยั้งเสียเองไม่กระทำให้ตลอดหรือจำเลยที่ 1 กลับใจแก้ไขไม่ให้การกระทำนั้นบรรลุผล อันจะทำให้จำเลยที่ 1 ไม่ต้องรับโทษสำหรับการพยายามกระทำความผิดนั้น ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 82 ดังที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 วินิจฉัยไม่ เมื่อข้อเท็จจริงได้ความว่าจำเลยที่ 2 ได้ร่วมกระทำความผิดกับจำเลยที่ 1 โดยตลอด จำเลยที่ 2 จึงเป็นตัวการที่ร่วมกระทำความผิดฐานพยายามฆ่ากับจำเลยที่ 1 ด้วย ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 วินิจฉัยว่า เป็นการร่วมกันพยายามกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 82 จำเลยทั้งสองจึงไม่ต้องรับโทษฐานพยายามฆ่า คงต้องรับโทษในความผิดฐานทำร้ายร่างกายนั้นไม่ถูกต้อง ปัญหาข้อนี้เป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้โจทก์จะมีได้ฎีกา ศาลฎีกาก็ปรับบทลงโทษให้ถูกต้องได้ ส่วนโทษที่ลงแก่จำเลยทั้งสองคงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 2 กำหนด เพราะต้องห้ามเพิ่มเติมโทษจำเลยทั้งสองตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 212 ประกอบด้วยมาตรา 225 เมื่อพึงได้ว่าจำเลยทั้งสองร่วมกันใช้อาวุธปืนยิงผู้เสียหายแล้ว จึงต้องพึงว่าจำเลยทั้งสองมีความผิดฐานร่วมกันมีอาวุธปืนที่เป็นของผู้อื่นซึ่งได้รับอนุญาตให้มีและใช้ไว้ในครอบครองโดยจำเลยทั้งสองไม่ได้รับใบอนุญาตและร่วมกันพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน และทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและโดยไม่มีเหตุสมควร ดังที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 วินิจฉัยด้วย ฎีกาของจำเลยทั้งสองในข้อนี้ฟังไม่ขึ้น พิพากษาแก้เป็นว่าจำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ประกอบมาตรา 80, 83 แต่คงให้ลงโทษเป็นฐานทำร้ายร่างกาย ซึ่งเมื่อลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 หนึ่งใน

สามแล้วคงจำคุกคนละ 2 เดือน เมื่อรวมกับโทษจำคุกในความผิดฐานร่วมกันมีอาวุธปืนไว้ในครอบครองและพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน และทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาต และโดยไม่มีเหตุสมควรอีกกระทงละ 1 ปี รวม 2 กระทง จำคุกคนละ 2 ปี ดังที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 กำหนดแล้ว เป็นจำคุกจำเลยทั้งสองคนละ 2 ปี 2 เดือน โดยไม่ปรับและไม่รอกการลงโทษ นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 2

องค์คณะ

พิสิฐ ฐิติภัก · พิศล พิรุณ · เฉลิมชัย ตันตยานนท์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/20375/2555>